

Hồi Thứ Hai Mươi Hai

HẢI NGOẠI NHẤT PHỤNG

Ấy nói về Nhạc Nhạn Linh, sau khi ra khỏi đại sảnh, chàng không đi tìm Lan Nhân lão nhân và Giáng Long Tiên, chỉ một mình phóng đi về phía cửa cốc, thoáng chốc đã ra khỏi cốc đạo.

Nhạc Nhạn Linh tìm gặp lối đến, phóng thẳng xuống núi Trường Bạch sơn, bởi lúc đến những người ở các trạm gác đều đã biết chàng, nên lúc này trở ra không một ai ngăn cản.

Nhạc Nhạn Linh phóng đi một mạch hơn bốn mươi dặm đường, bởi tâm thần rối loạn nên không chú ý đến phương hướng, khi nhớ lại thì chàng đã lên đến trên đỉnh một ngọn núi cao chót vót.

Nhạc Nhạn Linh dừng lại nhận định phương hướng, bất giác tự trách:

– Minh sao vậy? Ngay cả phương hướng cũng không phân biệt được thế này?

Sau khi nhận định phương hướng, chàng quay người vừa định phóng đi về hướng đông. Đột nhiên, chàng nghe tiếng chim phụng kêu vang trên không, độ chừng cách đầu chàng không quá mười trượng.

Nhạc Nhạn Linh ngạc nhiên chứng bước ngược lên nhìn, bất giác giật mình, chỉ thấy một con chim phụng ngũ sắc to cỡ bánh xe đang liệng vòng cách đầu chàng chừng tám chín trượng.

Chim phụng ấy mở vàng mắt đỏ, dáng vẻ hung mãnh khiếp người, nhưng không hề có ý lao xuống tấn công.

Nhạc Nhạn Linh liền thấy yên tâm, cất bước đi xuống núi.

Ngay khi ấy, bỗng nghe một giọng lạnh lạnh quát:

– Đứng lại

Nhạc Nhạn Linh bất giác chứng bước, song chỉ một thoáng lại cất bước tiếp tục đi xuống núi.

Song chàng vừa đi được hai bước, bỗng thấy trên không bóng đỏ nhấp nhóang, trước mặt chàng cách chừng năm thước đã có thêm một thiếu nữ tuyệt sắc toàn thân y phục đỏ và tay áo viền xanh.

Nhạc Nhạn Linh kinh ngạc thầm nhủ:

“Nàng này thân pháp thật nhanh như tia chớp, với nhãn lực như mình mà cũng không nhìn thấy rõ, hẳn là võ công chẳng kém hơn

mình. Vì sao các thiếu nữ mình gặp, người nào võ công cũng lợi hại thế này? Ôi, cầu mong nàng ta không phải là kẻ địch của Nhạc Nhạn Linh này!”

Trong khi nghĩ, bất giác đưa mắt nhìn vào mặt thiếu nữ áo đỏ.

Thiếu nữ này tuổi chừng mười tám, mười chín, mày ngài mắt phụng, mũi thẳng môi hồng, phối hợp với gương mặt hình trứng ngỗng, xinh đẹp chẳng kém Dao Trì Long Nữ. Thế nhưng trong mắt nàng phảng phất sát khí khiến người có cảm giác không dám tiếp cận nàng.

Thiếu nữ áo đỏ lạnh lùng đưa mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh hỏi:

– Các hạ vừa từ chỗ Dao Trì Long Nữ đến đây phải không?

Nhạc Nhạn Linh nhìn đi phía khác, gật đầu đáp:

– Đúng vậy!

Thiếu nữ áo đỏ mắt bỗng lóe sát cơ:

– Các hạ là người dưới Dao Trì Lệnh ư?

Nhạc Nhạn Linh ngăn người:

– Tại hạ với cô nương không hề quen biết, cô nương hỏi điều ấy làm gì?

Thiếu nữ áo đỏ cười khẩy:

– Làm gì ư? Để xem các hạ đáng chết hay đáng sống?

Nhạc Nhạn Linh vốn tính cao ngạo, đâu chịu nổi những lời lẽ như vậy, bèn cười khẩy nói:

– Cô nương muốn nói là đã nắm quyền sinh sát tại hạ phải không?

– Lẽ đương nhiên!

Giọng điệu hết sức tự nhiên, như thể là lẽ đương nhiên nàng có quyền sinh sát Nhạc Nhạn Linh vậy.

Nhạc Nhạn Linh tức giận, cười khẩy nói:

– Vậy thì cô nương hãy thử xem!

Thiếu nữ áo đỏ cười khẩy:

– Các hạ không chịu nói thật ư?

Nhạc Nhạn Linh kiên quyết:

– Đúng vậy!

Thiếu nữ áo đỏ mắt ánh sát cơ, gằn giọng:

– Bỏn cô nương mà muốn giết các hạ thật dễ như..

Bỗng bỏ dở câu nói, quay sang phía một mỏm đá ngoài hai mươi trượng quát to:

– Quân chuột nhất nào, hãy cút ra đây ngay!

Nhạc Nhạn Linh kinh hãi thâm nhủ:

“Khoảng cách xa thế này và không hề gây ra tiếng động, vậy mà nàng ta lại phát giác ra được, võ công nàng ta cao thâm dường nào?”

Chỉ nghe sau mỏm đá vang lên tiếng cười to:

– Ha ha... Cô bé kia, người đã trông thấy chỗ ẩn nấp của lão phu từ lúc nào vậy?

Dứt lời, từ mỏm đá bước ra một quái nhân hết sức xấu xí.

Nhạc Nhạn Linh vừa trông thấy người ấy, liền kinh ngạc kêu lên:

– Huyết Ma Vương!

Không sai, quái nhân này chính là Huyết Ma Vương trong Đoạn Hồn cốc.

Huyết Ma Vương lạnh lùng quét mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh, nghênh ngang sải bước đi tới, dáng vẻ hết sức thản nhiên, như chẳng xem hai người vào đâu cả.

Thiếu nữ áo đỏ cười nói:

– Này, lão thất phu hống hách quá nhỉ?

Huyết Ma Vương sầm mặt, dừng lại trước mặt thiếu nữ áo đỏ cách chừng hai trượng, tức giận nói:

– A con bé, người biết lão phu sẽ trừng trị người ra sao không?

– Một mình lão ư?

Huyết Ma Vương cười vang:

– Ha ha... một mình lão phu là quá thừa rồi!

Dứt lời bất giác đưa mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh, hiển nhiên lão nghĩ chỉ Nhạc Nhạn Linh mới là kẻ địch đáng gờm của lão mà thôi.

Thiếu nữ áo đỏ cười ngọt lịm:

– Lão có biết bản cô nương là ai không?

Huyết Ma Vương thản nhiên cười:

– À, phải rồi, trước khi lão phu trừng trị người, người báo ra danh tánh cũng tốt, một cô bé xinh đẹp như người, có lẽ lão phu sẽ không bao giờ quên được.

Thiếu nữ áo đỏ mắt bỗng chiếu ra một luồng sáng mạnh khôn tả, Nhạc Nhạn Linh thấy vậy kinh hãi thâm nhủ:

“Chả lẽ nàng này võ công đã đạt đến trình độ phản phác quy chân, sao có thể vậy được?”

Thiếu nữ áo đỏ càng cười ngọt hơn, hồi lâu mới nói:

– Lão hãy nhìn lên trời, có lẽ sẽ biết bốn cô nương là ai ngay!

Huyết Ma Vương nghe vậy bất giác ngược nhìn lên trời, chỉ thấy một con chim phụng to lớn sặc sỡ đang liệng quanh trên không, mặt lão liền lộ vẻ kinh hoàng, buột miệng nói:

– Cô nương là Thái Phụng Tiên Tử ư?

Thiếu nữ áo đỏ cười phá lên:

– Không giống sao?

Huyết Ma Vương trong thoáng chốc đã nhớ lại một câu nói đồn đại trên giang hồ do một nữ ma vương giết người như rạ đã để lại hồi tám mươi năm trước, đó là:

“Trăm năm sau võ lâm Trung Nguyên sẽ xuất hiện một nữ sát tinh võ công cao hơn lão thân nhiều, mọi người hãy chong mắt mà chờ”

Sau câu nói ấy, nữ ma vương kia liền biến mất trên chốn giang hồ, giờ tính lại vừa đúng trăm năm.

Huyết Ma Vương chậm chậm lùi sau ba bước, sợ sệt nói:

– Cô nương đã đến theo lời nguyên năm xưa ư?

Thiếu nữ áo đỏ Thái Phụng Tiên Tử cười:

– Quý hóa thay các vị còn nhớ đến lời nguyên của gia sư khi xưa, vị tình điểm ấy, bốn cô nương sẽ cho lão được chết toàn thây!

Huyết Ma Vương lập tức mặt mày tái ngắt, song bản năng sinh tồn liền nảy sinh, bèn cười khẩy nói:

– Cô nương tưởng lão phu sẽ xuôi tay chịu chết ư?

Thừa lúc nói đã vận tụ công lực vào song chưởng, chờ đợi thời cơ xuất thủ.

Thái Phụng Tiên Tử là người thế nào, đâu dễ bị người ám toán, nàng thềm cười khẩy, trên mặt chẳng chút vẻ gì khác lạ, nụ cười vẫn tươi như hoa nói:

– Bốn cô nương đang định xem thử trong Đoạn Hồn cốc có những gì...

Thái Phụng Tiên Tử chưa dứt lời, bỗng Huyết Ma Vương quát vang:

– Hãy tiếp chiêu!

Trong khi ấy đã xuất thủ trước, dứt tiếng chưởng phong đã ập đến trước ngực Thái Phụng Tiên Tử không đầy nửa thước.

Huyết Ma Vương đã định tâm liều mạng, đương nhiên một chưởng

đã sử dụng đến mười thành công lực, uy lực mạnh như vũ bão, kinh phong rít lên ghê rợn.

Thái Phụng Tiên Tử lòng chợt lóe lên một ý nghĩ kỳ lạ, mặt bỗng lộ vẻ kinh hãi, như không biết ứng phó cách nào, trong khi ấy liếc mắt nhìn trộm Nhạc Nhạn Linh.

Nhạc Nhạn Linh đâu hiểu sự thật, tưởng đâu Thái Phụng Tiên Tử đã sắp nguy hiểm đến tính mạng, mặc dù không có thiện cảm với nàng, nhưng tấm lòng hiệp nghĩa thôi thúc, khiến chàng bất giác tiến tới một bước.

Thái Phụng Tiên Tử chợt nghe lòng xao xuyến lạ, lúc này chưởng kinh của Huyết Ma Vương chỉ còn cách ngực nàng không đầy ba tấc, chưởng phong cuốn tung cát đá, xô rập cở đại xung quanh, song lạ thay, y phục trên mình Thái Phụng Tiên Tử không chút lay động.

Bỗng nghe Thái Phụng Tiên Tử cười khẩy nói:

– Lão hãy còn kém xa lắm!

Dứt lời chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng, nàng đã thoát khỏi phạm vi thế chưởng của Huyết Ma Vương.

Nhạc Nhạn Linh đứng ngoài bàng quan, song ngoại trừ trông thấy bóng đổ nhấp nhoáng, không còn thấy gì khác nữa, bất giác kinh hãi thầm nhủ:

– Đây là thân pháp gì, sao nhanh thế này?

Nhạc Nhạn Linh võ công cao hơn Huyết Ma Vương một bậc, chàng đứng ngoài bàng quan mà còn không thấy rõ thân pháp của Thái Phụng Tiên Tử, lẽ đương nhiên Huyết Ma Vương không cần phải nói nữa.

Huyết Ma Vương mắt thấy một chiêu đã sắp đắc thủ, nào ngờ bỗng trước mắt hoa lên, thế chưởng đã rơi vào khoảng không, chỉ nghe “bùng” một tiếng, chỗ đứng trước đó của Thái Phụng Tiên Tử đã có thêm một hố sâu hơn ba thước, cát đá tung bay mù mịt, uy lực quả là kinh người.

Huyết Ma Vương giàu kinh nghiệm chiến đấu, một chưởng hụt hẫng mà địch thủ lại biến mất, biết ngay không ổn, vội quay người vung chưởng với chiêu Đảo đả kim chung bổ ngược ra sau, phản ứng nhanh khôn tả.

Thế nhưng, Thái Phụng Tiên Tử nhanh hơn lão nhiều, chiêu chưởng thứ nhì lại rơi vào khoảng không, và chẳng còn thấy bóng dáng Thái Phụng Tiên Tử đâu nữa.

Giờ thì Huyết Ma Vương đã biết võ công mình kém xa Thái Phụng Tiên Tử, từng giọt mồ hôi to cỡ hạt đậu không ngừng từ trên gương mặt trắng bệch của lão lăn dài xuống.

Ngay khi ấy, Huyết Ma Vương bỗng nghe tiếng nói Thái Phụng Tiên Tử vang lên sau lưng:

– Này, chỉ cần lão nhìn thấy được bóng dáng của bốn cô nương, hôm nay bốn cô nương sẽ tha chết cho lão!

Tiếng nói vẫn thốt ra trong tiếng cười, khiến người không sao khắng định được phải chăng nàng đã nổi giận động sát cơ?

Huyết Ma Vương đang lúc tuyệt vọng nghe vậy chợt lóe lên một tia hy vọng, thầm nhủ:

“Huyết Ma Vương ta võ công tuy kém xa người, nhưng bảo ta ngay cả bóng dáng người cũng không trông thấy thì rõ là chuyện hoang đường!”

Huyết Ma Vương quay phắt nhìn lại nhưng sau lưng không một bóng người. Sau đó, lão quay trái, quay sau, quay phải rồi lại quay ra trước, cứ thế quay vòng vòng, song rốt cuộc vẫn chỉ hoài công.

Nhạc Nhạn Linh phen này đã trông thấy rõ ràng, thì ra Thái Phụng Tiên Tử đứng sau lưng Huyết Ma Vương không đầy nửa bước, người nàng nhẹ như không khí, tựa hồ gắn liền với Huyết Ma Vương, khi lão quay thì nàng cũng quay theo, dường như không hề tốn chút sức lực.

Nhạc Nhạn Linh bất giác lắc đầu thầm nhủ:

“Võ công nàng ta thật ra cao đến mức độ nào? Ôi, xem ra vận mệnh của mình thật là oái oăm.”

Vì sinh mạng bản thân, Huyết Ma Vương chẳng thể không quay, không đầy thời gian một bữa cơm lão đã mồ hôi ướt đầm áo, hơi thở hồng hộc.

Bỗng lại nghe Thái Phụng Tiên Tử ở sau lưng khẽ cười nói:

– Quay thêm ba vòng nữa, nếu vẫn không nhìn thấy được bốn cô nương thì lão phải chịu chết thôi!

Huyết Ma Vương nghe vậy bất giác rợn người, vận hết toàn lực trước tiên quay người ngược lại hai vòng, rồi đột nhiên quay xuôi, đồng thời hai tay vung mạnh, với chiêu Lôi Điện Giao Gia (đan nhau) bổ ngược ra sau.

Lão tung ra chiêu ấy quả là hung hiểm lợi hại, song vẫn hoài công, chẳng trông thấy bóng dáng Thái Phụng Tiên Tử và cũng không đánh

trúng nòng.

Huyết Ma Vương biết lúc này không còn một chút hy vọng gì nữa, bèn vội vận sức xuống đôi chân, tung mình tới trước.

Song ngay khi hai chân lão vừa rời khỏi mặt đất, bỗng cảm thấy nơi đốt thứ bảy trên xương sống tê dại, toàn thân công lực liền tức tiêu tan, “bịch” một tiếng, rơi ngã ngửa xuống đất.

Thái Phụng Tiên Tử nhẹ bước đi đến trước mặt Nhạc Nhạn Linh cách chừng năm thước, lạnh lùng nói:

– Nhạc Nhạn Linh, các hạ tự xét võ công so với lão ta thế nào?

Nhạc Nhạn Linh sửng sốt:

– Sao cô nương biết danh tánh tại hạ?

– Lẽ dĩ nhiên là bốn cô nương đã gặp các hạ trước rồi, có gì mà lạ!

Nhạc Nhạn Linh ngẫm nghĩ một hồi, lắc đầu nói:

– Nhưng tại hạ chưa từng gặp cô nương!

Thái Phụng Tiên Tử bĩu môi:

– Lúc ấy các hạ ngay cả tính mạng bản thân còn khó bảo toàn, dù bốn cô nương đứng bên cạnh thì các hạ cũng chẳng nhìn thấy, huống hồ...

Nhạc Nhạn Linh chợt động tâm, buột miệng hỏi :

– Cô nương là Hải Ngoại Nhất Phụng phải không?

Thái Phụng Tiên Tử mặt vẫn đanh lạnh:

– Các hạ khá thông minh đấy!

Lúc này Nhạc Nhạn Linh bỗng nhớ lại những lời nói của Lan Nhân lão nhân, lúc bấy giờ chàng không tin chỉ mấy người con gái là có thể nhiều loạn giang hồ, mặt dù chàng đã từng gặp Thiên Phụng bang chủ và Dao Trì Long Nữ, biết rõ võ công của họ quả là đủ để làm hại giang hồ, nhưng họ đều có một tấm lòng lương thiện vị tha, không bao giờ lại làm như vậy, song bây giờ thì chàng đã tin.

Nhạc Nhạn Linh đưa mắt nhìn Thái Phụng Tiên Tử, thành khẩn nói:

– Cô nương người xinh đẹp võ công cao, thiên hạ hiếm có địch thủ, trời cao biển rộng mới đúng là nơi tung hoành của cô nương, hà tất đến Trung Nguyên tự chuốc lấy phiền phức làm gì?

Thái Phụng Tiên Tử trong đáy mắt bỗng lướt qua một tia vui sướng, nhưng chẳng dễ phát hiện, nàng cười khẩy nói:

– Các hạ biết gì kia chứ?

– Có lẽ tại hạ không biết gì, nhưng lời nói hoàn toàn là phát xuất tự đáy lòng.

Thái Phụng Tiên Tử cười:

– Các hạ thành khẩn lắm, nhưng rất tiếc là hiểu biết quá ít ỏi, đến đổi ngay cả lời đồn đại trên giang hồ cũng không biết.

Đây là lần đầu tiên nàng cười với Nhạc Nhạn Linh, nếu lúc này Nhạc Nhạn Linh mà tâm bình khí hòa phân tích, hẳn chàng đã nhận thấy được nụ cười của nàng hoàn toàn khác đối với Huyết Ma Vương, song rất tiếc là Nhạc Nhạn Linh không hề chú ý đến.

Nhạc Nhạn Linh thở dài, trầm giọng nói:

– Cô nương chính là đến đây vì lời đồn đại kia ư?

– Không sai!

– Vậy cô nương định thế nào?

Thái Phụng Tiên Tử bỗng đanh mặt:

– Khi nào một người khác nữa cũng đến Trung Nguyên, lúc ấy hẳn cô nương mới động thủ.

Nhạc Nhạn Linh rúng động cõi lòng, buột miệng hỏi:

– Người ấy là ai?

– Các hạ hỏi nhiều làm gì? Người ấy đến từ Tây Tạng, Đoạn Hồ cốc chính là căn cứ địa của người ấy ở Trung Nguyên.

Vừa đề cập đến cái tên Đoạn Hồ cốc, Nhạc Nhạn Linh liền suy ra được đó là một người như thế nào, điều đáng sợ hơn nữa là người ấy lại cùng phe với Thái Phụng Tiên Tử.

Nhạc Nhạn Linh nghe lòng trĩu nặng khôn tả, chàng chẳng hiểu vì sao mình lại lo cho giới võ lâm, dường như chỉ là một tiềm thức, thôi thúc chàng phải tận hết sức mình mới được.

Nhạc Nhạn Linh buông thở dài trĩu nặng:

– Cô nương có nghe câu thiên ngoại hữu thiên, nhân...

– Nhân ngoại hữu nhân chứ gì?

Thái Phụng Tiên Tử bỗng tiếp lời, ngưng chốc lát, giọng khinh bỉ nói:

– Nhưng chẳng hay người ấy là ai? Là Nhạc Nhạn Linh các hạ ư?

Nhạc Nhạn Linh nhướng mày, song lại cố dằn nén nói:

– Người ấy dĩ nhiên không phải là tại hạ, nhưng...

Thái Phụng Tiên Tử ngắt lời:

– Các hạ chưa xứng đáng để giáo huấn bốn cô nương đâu!

Nhạc Nhận Linh trầm giọng:

– Không phải tại hạ giáo huấn cô nương, mà là chính nghĩa toàn thể võ lâm cảnh cáo cô nương!

Thái Phụng Tiên Tử cười khẩy nói:

– Câu ấy do ai nói?

Nhạc Nhận Linh đanh giọng:

– Chính Nhạc Nhận Linh này đây!

Thái Phụng Tiên Tử tức giận, mắt ánh sát cơ, giọng đanh lạnh nói:

– Các hạ tự tin có thể tiếp bốn cô nương mấy chiêu?

Nhạc Nhận Linh cười to:

– Tại hạ không nghĩ đến điều ấy, nhưng tại hạ đã là một phần tử của võ lâm Trung Nguyên, vì bảo vệ chính nghĩa mà chết, tại hạ nghĩ rất là xứng đáng.

Thái Phụng Tiên Tử bỗng đưa tay chỉ Huyết Ma Vương:

– Các hạ hãy nhìn lão ta xem, nếu còn không biết tự lượng sức mình thế này, e rằng các hạ sẽ càng chết thảm hơn.

Nhạc Nhận Linh nghe vậy đưa mắt nhìn, bất giác rùng mình nổi gai ốc, chỉ thấy Huyết Ma Vương lúc này nằm dưới đất đang co giết liên hồi, tay chân đã trở thành màu tím đen, hai mắt nhô lòi như sắp rơi ra ngoài, cộng thêm gương mặt xấu xí trông lão gớm ghiếc hết như ác quỷ dưới âm phủ.

Lão há miệng liên hồi, như đã cố hết sức mà vẫn không sao thốt được nên lời, trông cũng đủ biết lão đau khổ đến dường nào.

Nhạc Nhận Linh ngoảnh lại quét mắt nhìn Thái Phụng Tiên Tử, thấy nàng thần sắc hết sức điềm nhiên, như không hề có việc gì xảy ra, bất giác tức giận thêm nhủ:

“Trên cõi đời lại có người lòng dạ độc ác đến vậy ư?”

Đoạn bỗng tung mình lao tới, vung chưởng với chiêu Điểm Thạch Thành Kim bổ thẳng vào ngực Huyết Ma Vương, chỉ nghe “bình” một tiếng, Huyết Ma Vương chết ngay tức khắc.

Nhạc Nhận Linh chưa kịp quay người, sau lưng đã vang lên tiếng Thái Phụng Tiên Tử cười nói:

– Nhạc Nhận Linh, các hạ tưởng là bốn cô nương không dự đoán trước thế này ư?